

Nu tager vi så slagsmålet verbalt. Vi går ud og argumenterer for vores ja eller for vores nej. Vi håber i Dansk Folkeparti meget, at det lykkes os at overbevise den danske befolkning om, at den skal stemme nej. Vi tror rent faktisk også på noget af det, hr. Frank Dahlgaard har været inde på, nemlig at det denne gang i et stort omfang er de borgerlige, der skal bære nej'et hjem. Tidligere med Maastrichttraktaten var der ingen tvivl om, at det primært var socialister, der stemte nej, men i dag er det de borgerlige vælgere, der i et stadig større omfang bliver skeptiske.

Jeg tror, at modstanden mod EU blandt borgerlige er undervurderet, og derfor håber jeg også, at når det forhåbentlig bliver et nej den 28. maj, vil det blive den borgerlige dagsorden, der afgør, hvad der efterfølgende skal ske, og det er selvfølgelig at arbejde for at skaffe national selvbestemmelse, national suverænitet, så vi ikke får anfægtet Danmarks ret til fortsat at være et selvstændigt land og en selvstændig nation.

Arne Melchior (CD):

Så vidt jeg ved, er det i eftermiddag første gang, at Tingets nye første næstformand, fru Birte Weiss, sidder i den høje stol, og jeg vil gerne benytte lejligheden til at gratulere med positionen og håbe, at det bliver fru Birte Weiss til gavn og glæde. Jeg er sikker på, at det vil blive Folketinget til glæde.

Og så kaster jeg mig over dagens tema:

Der er tale om en genbrugsdebat, en reprise af en debat, vi havde i oktober 1997, og det skal man ikke være så ked af, selv om nytten vel ikke er vældig stor, for det er da en ekstra garanti for, at hver eneste sten, hver eneste paragraf og hvert eneste komma bliver vendt en gang til. Det er så en af mange grunde til, at når vi kommer helt tæt på den 28. maj eller derefter, skal ingen kunne komme og sige: Vi fik ikke nok at vide, det har ikke været drøftet nok, der har ikke været mulighed for at skaffe sig oplysninger, og derfor kan vi ikke rigtig tage stilling. Alle, som gider, kan få alt at vide.

Den 21. oktober sidste år holdt min nu af Folketinget udgåede kollega, fru Addi Andersen, en fremragende tale, og jeg kunne nøjes med at henvise interesserede til at slå op i Folketingets forhandlinger for den pågældende dag, for jeg kan faktisk ikke gøre det bedre. Men da vi nu har et kvarters taletid, skal jeg da i hvert fald

bruge ca. det halve af den, og jeg skal så til gengæld holde mig til de absolutte hovedpunkter.

Min disposition er den, at jeg lægger ud med tre helt indlysende fordele ved et ja, derefter har jeg et hovedformål, og til sidst foretager jeg så en kontraprøve.

Først de tre helt indlysende fordele:

Det drejer sig om at få informationer, det drejer sig om at få indflydelse, og det drejer sig om at være eksempelskabende.

Informationer kan man selvfølgelig også få, selv om man ikke er helhjertet med i EU og med ved de forskellige borde, hvor afgørelserne træffes. Vist kan man da få informationerne efterfølgende, men sætter man pris på at have informationerne så tidligt som muligt og så fuldstændigt som muligt, er det sandelig om at være indenfor, hvor det foregår.

Min anden hovedfordel er indflydelsen. Hvis man vil have indflydelse på de beslutninger, der træffes, er det lige så afgjort nødvendigt at være indenfor, at være med ved bordet.

Og i den forbindelse vil jeg godt ganske kort vende mig imod påstandene om det demokratiske underskud og alt det. Der kan godt være enkeltpunkter, der kan gøres bedre. Hvor og hvornår kan der ikke være det? Men der er overhovedet ingen tvivl om, at de små lande, de små folk i Europa er så at sige overfordelt, altså forfordelt i en god retning, i og for sig noget lignende, som vi praktiserer her i huset. Jeg fryder mig så tit over, at et parti med 63 mandater ikke beslaglægger længere taletid i debatterne end et parti med 4, 6 eller 8 mandater. Det synes jeg er fornemt demokrati, og derfor passer det mig også udmærket, at man i EU-sammenhæng praktiserer om ikke helt det samme så noget meget lignende.

Men man får altså alt at vide, man kan gøre sin indflydelse gældende. Er man udenfor, kan man bagefter kommentere, komme med sure opstød og andre forslag, men det tæller ikke, for man var ikke med ved bordet, dengang brainstormingen foregik, og dengang afgørelserne skulle træffes. Der er masser af eksempler på, at små lande ved disse lejligheder har kunnet få ørenlyd og kunnet gøre sig gældende og blive fulgt i deres ideer, hvis de bare var kvikke og intelligente nok.

Den tredje indlysende fordel kalder jeg det eksempelskabende. Vi bærer os jo her i Danmark ret fornuftigt ad, ikke sublimt, vi er ikke maksimalt gode – enhver, der skal måles op mod den maksimale alen, vil jo alligevel falde